

(5)

NÕIARING

Kuidas see lõpuks murdis ühe lõunaosariiklase kangekaelsuse ja saatus viis selle müügimehe Philadelphiasse AA-d käivitama.

MINU PÕHI oli jaanuar 1938. Asukohaks Washington. Viimane tõeline karussell oli alanud päev enne jõule ja ma olin nende neljateistkümne päeva jooksul tõesti palju korda saatnud. Esmalt oli mu uus naine koos kottide, asjade ja mööbliga välja kolinud; seejärel oli korteriomanik mind tühjast korterist välja tõstnud ja lõpuks olin kaotanud järjekordse töökoha. Pärast paari päeva dollarihotellides ja ühte ööbimist kartseris maandusin lõpuks ema ukse taga – värisedes, mitmepäevase habemega ja nagu tavaliselt, rahatu. Paljud neist asjadest olid minuga juba varemgi juhtunud, kuid seekord olid need kõik kokku langenud. Minu jaoks oli see Lõpp.

Siin ma olin, kolmkümmend üheksa aastat vana ja täiesti läbikukkunud. Mitte miski polnud toiminud. Ema soostus mind vastu võtma ainult siis, kui ma väikesesse kambrisse luku taha soostun jääma ja oma riided ja kingad tema kätte annan. Me olime seda mängu varemgi mänginud. Nii Jackie mind leidiski – oma naril aluspükstes lebamas, kuuma ja külma higiga kaetuna, peksleva südame ja selle kohutava kogu keha katva sügelusega. Mingil moel olin alati suutnud deliiriumi vältida.

Kahtlen tõsiselt, et ma oleksin kunagi abi palunud, kuid Fitz, mu vana koolivend, oli veennud Jackie't mind vaatama tulema. Kui ta oleks tulnud kaks või

kolm päeva hiljem, oleksin ta arvatavasti välja visanud, kuid ta tuli just siis, kui olin kõigele avatud.

Jackie saabus umbes kell seitse õhtul ja rääkis kuni kella kolmeni öösel. Ma ei mäleta palju sellest, mida ta ütles, kuid sain aru, et ta oli täpselt samasugune nagu mina. Ta oli olnud samades hullumajades ja vanglates, kogenud samuti töökohtade kaotust, samasuguseid pettumusi, igavust ja üksildust. Põhimõtteliselt oli ta kõike seda kogenud isegi rohkem ja sagedamini kui mina. Ometi oli ta õnnelik, rahulik, enesekindel ja rõõmsameelne. Sel ööl lasin end vabaks ja tunnistasin oma täielikku üksildust. Jackie rääkis mulle New Yorgis asuvast rühmast, kuhu kuulus ka mu vana sõber Fitz. Neil meestel oli olnud sama probleem nagu minul, aga üksteist aidates nad enam ei joonud ja olid õnnelikud nagu temagi. Ta rääkis midagi Jumalast või Kõrgemast Jõust, kuid ma tõrjusin selle kõrvale – see oli minu jaoks täielik jama. Mulle jäi meie vestlusest vähe meelde, kuid kui ma varem ei teadnud, mida tähendab korralik uni, siis nüüd magasin terve öö korralikult.

See oli minu jaoks sissejuhatuse sellesse „mõistvasse Sõpruskonda”, kuigi meie Ühing hakkas Anonüümsete Alkohoolikute nime kandma alles rohkem kui aasta hiljem. Kõik AA liikmed teavad seda tohutut õnne, mis peitub kaine olemises, kuid esineb ka traagilisi juhtumeid. Minu tugiisiku Jackiega läks just nii. Ta tõi rühma paljud meie esimestest liikmetest, kuid ise ei pääsenud ja suri alkoholismi tagajärjel. Tema surmast saadud õppetund püsib mul tänini meeles. Mõtlen sageli, mis oleks saanud, kui keegi teine oleks mulle esimese külastuse teinud. Seetõttu ütlen alati, et kuni ma 8. jaanuari mäletan, püsin kaine.

AA-s on algusest peale olnud päevakorral küsimus, kumb tekib enne, kas neuroos või alkoholism. Mulle meeldib arvata, et ma olin küllaltki normaalne inimene, enne kui alkohol üle võttis. Minu varajane elu möödus Baltimore'is, kus mu isa oli arst ja teraviljakaupmees. Meie pere elas väga jõukates oludes ja kuigi mõlemad mu vanemad jõid, mõnikord liigagi palju, ei olnud kumbki neist alkohoolik. Isa oli väga tasakaalukas inimene ja ehkki ema oli närviline ning pisut isekas ja nõudlik, oli meie kodune elu suhteliselt harmooniline. Meid oli neli last, ja kuigi mõlemast mu vennast said hiljem alkohoolikud – ja üks neist suri alkoholismi tagajärjel – ei ole mu õde elus tilkagi alkoholi pruukinud.

Kuni kolmeteistkümneaastaseks saamiseni käisin riiklikes koolides, kus ma ei jäänud istuma ja sain keskmisi hindeid. Ma ei ole kunagi olnud milleski eriliselt andekas ja mul polnud ka mingeid tõeliselt eba-realistlikke ambitsioone. Kolmeteistkümneselt saadeti mind ühte väga heasse protestantlikku internaatkooli Virginia osariigis, kus õppisin neli aastat ja lõpetasin ilma eriliste saavutusteta. Spordis kuulusin jooksu- ja tennisevõistkondadesse, sain teiste poistega hästi läbi ja mul oli üsna suur tutvusringkond, kuid mitte ühtegi lähedast sõpra. Ma ei tundnud kunagi koduigatsust ja olin alati üpris iseseisev.

Seal astusingi tõenäoliselt esimese sammu alkoholismi suunas, arendades endas välja tohutu vastumeelsuse kõigi kirikute ja religioonide vastu. Selles koolis oli meil enne iga söögikorda piiblilugemine ja pühapäeval neli jumalateenistust. See tekitas minus sellist tõrksust, et vandusin mitte iial hakata kiriku liikmeks ega tõsta jalgagi kirikusse, välja arvatud pulmade ja matuste korral.

Seitsmeteistkümmneselt astusin ülikooli, et rõõmustada isa, kes tahtis, et õpiksin tema jälgedes arstiks. Just seal jõin oma esimese joogi, mida mäletan siiani, sest iga edaspidine „esimene” jook tegi sama triki – tundsin, kuidas see läbib kogu mu keha kuni varbaotsteni. Iga joogiga pärast esimest tundus aga alkoholi efekt järjest vähenevat ja pärast kolme või nelja olid need kõik nagu vesi. Ma ei olnud kunagi lõbus joodik. Mida rohkem ma jõin, seda vaiksemaks muutusin, ja mida rohkem jäin purju, seda kõvemini pingutasin, et näida kaine. Nii et ilmselgelt ei saanud ma kunagi joomisest mingit naudingut. Võisin paista seltskonna kõige kainenema mehena ja ühtäkki olin kõige rohkem täis. Juba sel esimesel ööl jõin end mäluauku, mis viitab sellele, et olin koheselt alkohoolik. Kolledži algusaastal vedasin end lihtsalt koolist läbi. Mängisin peamiselt pokkerit ja jõin. Ma ei soovinud liituda ühegi üliõpilasseltsiga, sest tahtsin olla vaba. Tol aastal piirdusid minu joomised ühe õhtuga, kord või paar nädalas. Teisel aastal piirdus mu joomine nädalavahetustega, kuid mind visati kehva õppeedukuse pärast peaaegu koolist välja.

1917. aasta kevadel ennetasin enda koolist välja viskamist sellega, et läksin „patriootlikult” sõjaväkke. Olen üks neist, kes väljus teenistusest madalama auastmega, kui sinna minnes. Olin eelneval suvel ülikooli ohvitseride väljaõppekorpuses käinud, nii et läksin sõjaväkke seersandina, kuid ära tulin sealt reamehena, ja selleks peab tõepoolest eriline anne olema. Järgmise kahe aasta jooksul pesin rohkem panne ja koorisin enam kartuleid kui ükski teine sõdur. Sõjaväes sai minust tsüklijoodik – ja tsüklid tekkisid alati, kui mul oli selleks võimalus. Kuidagi õnnestus mul kartserisse mitte sattuda. Minu viimane tsükel sõja-

väes kestis 5.-11. novembrini 1918. aastal. 5. novembril kuulsime raadiost, et järgmisel päeval allkirjastatakse vaherahu (see oli enneaegne teade). Võtsin selle tähistamiseks paar konjakit, siis kargasin veoauto peale ja läksin hüppesse. Minu järgmine teadlik mälestus on Bar le Duc'ist, mis asus baasist mitme kilomeetri kaugusel. Oli 11. november – kellad ja pasunad kõlasid tõelise vaherahu tähistamiseks. Seal ma olin: habe ajamata, riided katki ja määrdunud. Sellest, et olin mööda Prantsusmaad ringi rännanud, ei mäletanud ma midagi, kuid kohalike prantslaste silmis olin loomulikult kangelane. Tagasi laagrisse jõudes andestati mulle kõik, sest see oli Lõpp, kuid asjadele tagasi vaadates on täiesti selge, et olin juba üheksateistaastaselt väljakujunenud alkohoolik.

Sõja lõppedes ja tagasi Baltimore'is oma vanemate juures töötasin kolmel vähetähtsal töökohal ja seejärel asusin ametisse värbajana uues üleriiklikus finantsettevõttes, olles seal esimese kümne töötaja seas. Millise võimaluse ma seal tuulde lasin! See ettevõtte teenib nüüd aastas üle kolme miljardi dollari. Kolm aastat hiljem, kahekümne viie aastaselt, avasin nende Philadelphia kontori, asudes seda juhtima ning ma ei ole enne ega pärast seda rohkem teeninud. Olin küll ülemuste soosik, kuid kaks aastat hiljem maandusin vastutustundetu joodikuna mustas nimekirjas. Selleks ei lähe kaua aega.

Minu järgmine töö oli naftafirma müügiedenduses Mississippis, kus minust sai kohe kõrge ülemus ja mulle patsutati palju õlale. Siis sõitsin lühikese aja jooksul kaks ettevõtte autot katki ja – bingo – sain jälle kinga. Kummalisel kombel oli mu ülemus, kes mind sellest firmast vallandas, üks esimesi mehi, kellega hiljem

New Yorgi AA-rühmas kohtusin. Ta oli samuti vett ja vilet näinud nagu minagi ja juba kaks aastat kaine, siis kui teda uuesti trehvasin.

Pärast seda, kui naftatööstuse töökoht vastu taevast lendas ja naine mu lõplikult maha jättis, läksin tagasi Baltimore'i ema juurde. Siis sain müügiesindajaks üleriigilisse rehvimfirmasse. Korraldasin ümber nende müügipoliitika terves linnas ja poolteist aastat hiljem, kolmekümneaastaselt, pakuti mulle filiaali juhataja kohta. Selle edutamisega seoses saatsid nad mind oma üleriigilisele konverentsile Atlantic Citys, et räägiksin suurtele juhtidele, kuidas ma seda teinud olin. Sel ajal piirdusin nädalavahetustel joomisega, kuid ei olnud kuu aega tilkagi võtnud. Registreerisin end hotelli sisse ja märkasin toas kapil klaasi alla pistetud sildikest kirjaga „Sel konverentsil ei toimu MINGIT joomist”, mille oli allkirjastanud ettevõtte president. Sellest piisas! Kes, mina? Kõva mees? Ainus müügimees, kes on kutsutud konverentsile kõnet pidama? Mees, kes pidi peatselt ühe nende suurima filiaali üle võtma? Ma alles näitan neile, kes siin boss on! Rohkem ei näinud mind selles ettevõttes keegi – kümme päeva hiljem saatsin telegrammiga oma lahkumisavalduse.

Niikaua kui töö oli raske ja täis väljakutseid, suutsin alati üsna hästi vastu pidada, kuid kohe kui õppisin kombineerima, süsteemile pihta sain ja ülemus mulle õlale patsutas, olin uuesti ree pealt maas. Rutiinsed tööd mind ei köitnud. Ma võtsin alati endale kõige raskema ülesande, mida leida suutsin ning rabelesin ööd ja päevad, kuni sain kõik kontrolli alla. Siis ma tüdinesin ja kaotasin asja vastu igasuguse huvi. Ma ei viitsinud kunagi asju lõpuni viia ja premeerisin end pingutuste eest alati selle „esimese” joogiga.

Pärast rehvfirmit tulid kolmekümnendad aastad, majanduslangus ja algas allakäigutee. Kaheksa aasta jooksul enne seda, kui AA mu leidis, pidasin üle neljakümne töökoha – müügitöö ja reisimine – üks asi teise järel ja sama vana rutiin. Töötasin kolm või neli nädalat nagu hull tilkagi joomata, säästsin raha, maksin mõned arved ja „premeerisin” end seejärel alkoholiga. Siis olin jälle pankrotis, peitsin end odavates hotellides üle kogu riigi, istusin vahel mõne öö siin-seal soolaputkas ja alati valdas mind seesama kohutav tunne: „Milleks see – kõik on mõttetu.” Iga mäluaugu järel, teisisõnu iga joomise korral, näris mind hirm: „Millega ma seekord hakkama sain?” Ükskord sain teada. Paljud alkohoolikud on õppinud, et nad võivad nihverdada oma pudeli odavasse kinossaali ning pimeduses juua, magada, ärgata ja jälle juua. Ühel hommikul läksin oma pudeliga just sellisesse kohta ja kui ma vastu õhtut lahkusin, krabasin koduteel kaasa ajalehe. Kujutage ette minu üllatust, kui lugesin esilehe nupukesest, et mind oli keskpäeva paiku teadvusetult kinost välja talutatud, kiirabiga haiglasse viidud ja maoloputust tehtud ning seejärel välja lastud. Ilmselt olin ma kohe uuesti pudeliga kinossaali kooserdanud, seal mitu tundi joonud ja siis hakanud koju minema, omamata toimunust mingisugustki mälestust.

Tegevalkohooliku meeleseisund on sõnulseletamatu. Mul ei olnud mingit vimma inimeste vastu – kogu maailm oli vale. Mu mõtted keerlesid ringiratast: „Mis selle kõige mõte üldse on?” Inimesed peavad sõdu ja tapavad üksteist; nad võitlevad ja lõikavad edu nimel üksteise kõrisid läbi – ja mis nad sellest saavad? Kas ma ei ole olnud edukas, kas ma ei ole äris saavutanud erakordseid asju? Ja mis on selle tulemus? Kõik

on täiesti vale – ja kerigu põrgu. Nende kahe viimase joomisaasta jooksul palvetasin purjus olles alati, et ma enam ei ärkaks. Kolm kuud enne Jackiega kohtumist olin sooritanud oma teise mannetu enesetapukatse.

Nende sündmuste taustal olin valmis 8. jaanuaril kuulama. Pärast seda, kui olin kaks nädalat Jackie läheduses kaine püsinud, leidsin äkki, et minust oli saanud minu tugiisiku tugiisik, kuna ta oli end äkitselt täis joonud. Olin jahmunud, kui sain teada, et ta oli joomata olnud vaid umbes kuu aega, kui ta mulle sõnumi tõi! Sellest hoolimata tegin hädakõne New Yorgi rühmale, mille liikmetega ma polnud veel kohtunudki, ja nad soovitasid, et me mõlemad sinna tuleksime. Seda me järgmisel päeval tegimegi, ja oh, milline teekond see alles oli! Mul oli hea võimalus vaadata ennast mittejoovast vaatenurgast. Me saabusime Hanki koju – mehe juurde, kes oli mind üksteist aastat varem Mississippis lahti lasknud, ning seal kohtasin Billi, meie asutajat. Bill oli selleks ajaks kolm ja Hank kaks aastat kaine olnud. Toona pidasin neid lihtsalt kaheks ekstsentrikuks, sest nad ei kavatsenud päästa mitte ainult kõiki maailma joodikuid, vaid ka kõiki nii-öelda normaal-seid inimesi! Sel esimesel nädalavahetusel rääkisid nad ainult Jumalast ja sellest, kuidas nad kavatsevad Jackie ja minu elu korda teha. Neil päevil võtsime korduvalt ja põhjalikult läbi üksteise isikliku inventuuri. Vaatamata kõigele *meeldisid* mulle need uued sõbrad, sest, nagu öeldud, nad olid minu moodi. Ka nemad olid olnud aeg-ajalt tähtsad tegelased, kes korduvalt valel ajal asjad vussi keerasid, samuti oskasid nad ühe papist tiku kolmeks eraldi tikuks jagada. (See on väga kasulik oskus kohtades, kus tikud on keelatud.) Ka nemad olid rongiga ühte linna sõites ärganud sadu

kilomeetreid teises suunas, teadmata, kuidas nad sinna sattusid. Meil kõigil tundusid olevat sarnased käitumismustrid. Sel esimesel nädalavahetusel otsustasin ma jääda New Yorki ja omandada neilt kõik, mida nad jagasid, välja arvatud „Jumala-värk”. Sain aru, et nemad peavad tõesti *oma* mõtlemise ja harjumustega tööd tegema, aga *minuga* oli kõik korras; *ma* lihtsalt jõin liiga palju. Andke mulle lihtsalt üks hea väljakutse, veidi raha ja ma olen peagi suures mängus tagasi. Olen olnud kolm nädalat kaine, jamad välja silunud ja ise oma tugiisiku kaineks teinud!

Bill ja Hank olid just ostnud väikese autopoleerimisfirma ja nad pakkusid mulle tööd – kümme dollarit nädalas ja elamine Hanki majas. Me olime kõik valmis, et tõrjuda DuPont turult välja.

Toona koosnes New Yorgi rühm umbes kaheteistkümnest mehest, kelle põhimõtteks oli: iga joodik iseenda eest; meil ei olnud mingit valemit ega nime. Mõnda aega järgisime ühe mehe kava, siis leidsime, et tal pole õigus ja valisime uue juhtoina. Kuid kuni me ühtsed püsisime ja üksteisega rääkisime, *jäime* kaineks. Nädalas oli üks koosolek Billi kodus Brooklynis, kus me kõik võtsime kordamööda sõna ja pajatasime sellest, kuidas me olime oma elu üleöö muutnud, mitu joodikut me olime päästnud ja kuivaks väänanud ning lõpuks, kuidas Jumal oli igaihele meist käe õlale pannud. Oh sa poiss, milline segaduses idealistide kamp. Ometi oli meil kõigil südames üks tõeliselt siiras eesmärk, ja see oli mitte juua. Esimestel kuudel ohustasin meie iganädalastel koosolekutel kõigi hingerahu, sest kasutasin iga võimalust kritiseerida „vaimset külge”, nagu me seda toona nimetasime, ja kõike, millel oli teoloogiline varjund. Sain hiljem teada, et vanemad olijad

tegid mitmeid palvekoosolekuid, lootes leida viisi, kuidas mind välja visata, jäädes samal ajal sallivaks ja vaimseks. Näib, et nad ei saanud vastust, sest jäin ikkagi kaineks ja müüsin palju autovaha, mille pealt nad tuhat protsenti kasumit teenisid. Niisiis rühkisin rõõmsalt oma iseseisvat teed kuni juunini, mil hakkasin Uus-Inglismaale autovaha müüma. Pärast väga head nädalat viisid kaks klienti mind laupäeval lõunale. Me tellisime võileivad ja üks mees lausus: „Kolm õlut.” Ma ei puutunud enda oma. Mõne aja pärast ütles teine mees: „Kolm õlut.” Ma ei puutunud ka seda. Siis oli minu kord, tellisin: „Kolm õlut,” kuid seekord oli kõik teisiti. Mul oli kolmkümmend senti sularaha – kümne-dollarise nädalapalga juures on see suur asi. Niisiis jõin kõik kolm õlut jutti ära ja ütlesin: „Näeme, poisid,” ning läksin ümber nurga pudeli järele. Ma ei näinud neid kumbagi enam kunagi.

Olin 8. jaanuari, mil ma sõpruskonna leidsin, täiesti unustanud. Veetsin järgmised neli päeva poolpurjus peaga mööda Uus-Inglismaad ringi jõlkudes, mis tähendas, et ma ei suutnud täis jääda ega kaineks saada. Püüdsin poistega New Yorgis ühendust võtta, kuid minu telegrammid põrkusid kohe tagasi ning kui ma lõpuks Hanki toru otsa sain, vallandas ta mu sedamaid. See oli hetk, mil ma tõesti esimest korda endale otsa vaatasin. Mu üksildus oli hullem kui kunagi varem, sest nüüd olid omasugused mulle selja keeranud. Seekord tegi see tõepoolest haiget, rohkem kui ükski senine pohmelus. Minu geniaalne agnostitsism kadus ja ma taipasin esimest korda, et need, kes tõesti uskusid või vähemalt ausalt püüdsid leida endast Kõrgemat Jõudu, tulid minuga võrreldes eluga paremini toime ja olid rahulolevamad. Nad näisid olevat saavutanud sellise õnnetunde, mida ma polnud kunagi kogenud.

Oma vahanäidised kulude katteks maha parseldanud, roomasin paar päeva hiljem väga alandatud meeoleolus New Yorki tagasi. Kui teised minu muutunud suhtumist nägid, võtsid nad mu küll tagasi, kuid nad *pidid* selle minu jaoks raskeks tegema. Poleks nad seda teinud, ei oleks ma vist kunagi püsima jäänud. Taaskord oli ees väljakutse, kuid seekord otsustasin asjaga lõpuni minna. Pikka aega suutsin ainsa Kõrgema Jõuna tunnistada rühma jõudu, kuid nüüd osutus see palju enamaks kui varasemalt ja vähemalt oli see mingi algus. See oli ühtlasi ka lõpp, sest alates 16. juunist 1938 ei ole ma pidanud enam kunagi üksi kõndima.

Sel ajal kirjutati meie suurt AA raamatut ja kõik muutus palju lihtsamaks. Meil oli kindel valem, mida umbes kuuskümmend meist pidasid parimaks lahenduseks kõigile kainust tahtvatele alkohoolikutele, ja seda valemit pole aastate jooksul raasugi muudetud. Ma ei usu, et poisid minu isiksuse muutuses väga veendunud olid, sest nad kõhklesid minu loo lisamises raamatusse. Minu ainus panus nende kirjanduslikesse püüdlustesse oli minu kindel veendumus – kuna olin endiselt teoloogiline mässaja – et sõna *Jumal* peaks olema täiendatud fraasiga „nagu meie Teda mõistame”, sest see oli minu jaoks ainus viis vaimsust omaks võtta.

Pärast raamatu ilmumist hakkasime üheskoos väga aktiivselt tegutsema, et päästa absoluutselt kõiki, kuid tegelikult tilbendasin mina ikka veel AA äärealal. Kuigi ma osalesin kõigis tegemistes ja käisin koosolekutel, ei võtnud ma kuni 1940. aasta veebruarini ühtegi juhiametit vastu. Siis sain väga hea töökoha Philadelphias ja mõistsin kiiresti, et kui soovin kaineks jääda, vajan enda kõrvale paari alkohoolikut. Nii leidsin end täiesti uue rühma südames. Kui hakkasin poistele rääkima, kuidas me New Yorgis kained püsisime ja mis on prog-

rammi vaimne osa, siis avastasin, et nad ei usu mind, kui mu sõnad ja teod kokku ei käi. Korraga mõistsin, et kui ma annan järele sellele vaimsele või isiksuse muutusele, saan veidi rohkem hingerahu. Jutustades uustulnukatele, kuidas oma elu ja suhtumist muuta, avastasin äkki, et muudan end veidi ka ise. Olin olnud liiga isepäine, et moraalselt inventuuri kirjutada, aga avastasin, et juhtides uue mehe tähelepanu tema valele suhtumisele ja tegudele, võtan tegelikult ette omaenda inventuuri. Kui ma lootsin temas muutust näha, pidin ka endaga tööd tegema. See muutus on olnud minu jaoks pikk ja aeglane protsess, kuid viimastel aastatel on sellest tõusnud tohutu kasu.

1945. aasta juunis tegin koos teise AA-lasega oma esimese – ja ainsa – kaheteistkümnenda sammu külastuse naisalkohooliku juurde. Aasta hiljem me abiellusime. Ta on olnud sellest ajast peale kaine ja see on olnud tore. Me saame koos sõpradega naerda ja pisaraid valada ning mis kõige olulisem, me saame jagada oma AA eluviisi ja meil on igapäevaselt võimalus teisi aidata.

Kokkuvõttes võin öelda vaid seda, et mistahes kasvamise või mõistmiseni ma jõudnud olen, ei ole mul mingit soovi „kooli lõpetada”. Jätan väga harva kodurühma minemata ja minu keskmine rühmas käimise sagedus on minimaalselt kaks koosolekut nädalas. Olen viimase üheksa aasta jooksul kaasa löönud ainult ühes toimkonnas, sest tunnen, et mul oli esimestel aastatel oma võimalus ja et neid rolle peaksid täitma uuemad liikmed. Nad on palju erksamad ja edu-meelsemad kui meie vanakesed olime ja meie sõpruskonna tulevik on nende kätes. Me elame nüüd läänes ja meil on vedanud oma piirkonna AA-ga. See on hea,

lihtne ja sõbralik ning meie ainus soov on jääda AA sisse, mitte AA *peale*. Meie lemmiklause on „Tasa ja targu.”

Ja ütlen ikka, et niikaua kui mäletan 8. jaanuari Washingtonis, säilitan ma Jumala armust, nagu mina teda mõistan, oma õnneliku kainuse.